

Споредъ чл. 121 отъ договора, Българската държава е длъжна начиная отъ 1 юли 1920 г. да изплати на „съюзнитѣ и сдружени сили“ чрѣзъ полугодишни вноски въ разстояние на 37 години, една глобална сума въ размѣръ на 2.250.000.000 франка — злато като обезщетение („поправка“) на вредитѣ и загубитѣ, понесени отъ въпроснитѣ сили прѣзъ врѣме на войната, заедно съ 2 0/0 лихва отъ 1 януари 1920 г. и 5 0/0 лихва отъ 1 януари 1921 г.

Освѣнъ това, България е задължена да повърне „прѣдметитѣ отъ всѣкаквъ видъ и цѣнноститѣ, отнети, иззети или секвестирани въ окупиранитѣ територии на Гърция, Ромъния и Сърбия“, „всички документи, или архиви и прѣдмети отъ археологически, исторически и художественъ интересъ“, както и да прѣдаде на сжшитѣ държави опрѣдѣлено количество добитъкъ и въ продължение на 5 години по 50.000 тона пернишки вжглища годишно⁸⁾.

*Институти и учреждения противъ държавния
суверенитетъ на България.*

За осигуряването на всички чужди вземания, чл. 132 отъ договора за миръ налага „*първа привилегия върху всичкитѣ имущества и източници на България.*“

Но държавитѣ, които наложиха договора на България, сж се постарали да уговорятъ *свои органи* съ задача, да приведатъ въ изпълнение постановленията на договора, до колкото тия послѣднитѣ прѣдвжждатъ задължения за България. На българска територия, слѣдователно, ще има чужда властъ, по-висша отъ тая на Българската държава; ще има чужди органи, които ще ѝ заповѣдватъ и ще дѣйствуватъ мимо нейнитѣ закони и разпорѣждания.

Такива органи, засегващи управлението и суверенитета на България, договорътъ прѣдвжжда въ изобилие.

1. „Съвѣтътъ на Обществото на народитѣ“, функциитѣ на който, установени въ „Устава на Обществото на народитѣ“ и съ върховно право за контролъ, инициатива и тълкуване по прилагането на договора за миръ, сж задължителни за България.

⁸⁾ Чл. чл. 125 — 128 отъ договора.